

Focul

Samoila

Știe focul că topește
Lăsând vraște-n urma sa?
Nu cunoaște îndeobște.
Și de-ar ști...nu i-ar păsa.

Focu-a pârlolit vânjos,
Punând omul la respect,
Chiar de se dă curajos
După port, după aspect.

Focul netezește calea
Înspre tot cei absolut,
Nu trăiește mila, jalea,
Irosindu-se-n tăcut.

Focu-i foc, n-are pretenții,
Și, de au trecut milenii,
Tot trimite-n tălpi curenții
Iuți ca dulcile vedenii.

Când mă frige strajnic focul,
Distrugându-mă la greu,
Are-un scop, îi place jocul
Inventat de Dumnezeu.

Simt cum el în mine arde
Dar de ce? Nu știu nici eu!
Stele-s mii, chiar miliarde,
Doar într-una-i focul meu.